VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta paplašinātā sastāvā)

2023. gada 22. martā *

Ekonomikas un monetārā politika – Kredītiestāžu prudenciālā uzraudzība – Regula (ES) Nr. 1024/2013 – Regula (ES) Nr. 468/2014 – Uzraudzītā iestāde – Vairākdaļīgs administratīvais process – Atteikums piekļūt lietas materiāliem – Lēmums 2004/258/EK – Piekļuve ECB dokumentiem

Lietā T-72/20

***Satabank plc***, Sandžiljana [*St Julian's*] (Malta), ko pārstāv *O. Behrends*, advokāts,

prasītāja

pret

**Eiropas Centrālo banku (ECB)**, ko pārstāv *G. Buono*, *A. Lefterov* un *E. Koupepidou*, pārstāvji,

atbildētāja,

VISPĀRĒJĀ TIESA (pirmā palāta paplašinātā sastāvā)

apspriežu laikā šādā sastāvā: priekšsēdētājs H. Kanninens [*H. Kanninen*], tiesneši M. Jēgers [*M. Jaeger*], N. Pultoraka [*N. Półtorak*] (referente), O. Porkija [*O. Porchia*] un M. Stanku [*M. Stancu*],

sekretārs: P. Kullens [*P. Cullen*], administrators,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu, it īpaši 2021. gada 9. marta rīkojumu, ar kuru lēmums par iebildi atlikts līdz galīgajam spriedumam,

pēc 2022. gada 7. jūnija tiesas sēdes

pasludina šo spriedumu.

## Spriedums

1 Ar prasību, kura pamatota ar LESD 263. pantu, prasītāja *Satabank plc* lūdz atcelt Eiropas Centrālās bankas (ECB) 2019. gada 26. novembra lēmumu, ar ko ECB ir noraidījusi prasītājas lūgumu piekļūt lietas materiāliem, kuri uz to attiecas (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

* Tiesvedības valoda – angļu.

## Tiesvedības priekšvēsture un fakti, kas norisinājušies pēc prasības celšanas

2 Šīs prasības celšanas brīdī prasītāja bija saskaņā ar Maltas tiesību aktiem dibināta kredītiestāde, kura bija kvalificēta kā mazāk nozīmīga iestāde Padomes Regulas (ES) Nr. 1024/2013 (2013. gada 15. oktobris), ar ko Eiropas Centrālajai bankai uztic īpašus uzdevumus saistībā ar politikas nostādnēm, kas attiecas uz kredītiestāžu prudenciālo uzraudzību (OV 2013, L 287, 63. lpp.; turpmāk tekstā – "VUM regula"), izpratnē un bija pakļauta tiešai *Malta Financial Services Authority* (*MFSA*, Maltas Finanšu pakalpojumu iestādes) prudenciālajai uzraudzībai.

3 2019. gada 16. novembrī prasītājas advokāts, ko – tā kā prasītājai vairs nebija valdes – bija pilnvarojuši prasītājas akcionāri, lūdza ECB piekļuvi lietas materiāliem, kuri attiecas uz prasītāju (turpmāk tekstā – "piekļuves pieteikums").

4 Ar apstrīdēto lēmumu ECB noraidīja piekļuves pieteikumu, konstatējot, ka uz prasītāju neattiecas neviena procedūra VUM regulas 22. panta izpratnē un ka tādējādi tai nevar tikt piešķirta piekļuve šiem lietas materiāliem, pamatojoties uz Eiropas Centrālās bankas Regulas (ES) Nr. 468/2014 (2014. gada 16. aprīlis), ar ko izveido vienotā uzraudzības mehānisma pamatstruktūru Eiropas Centrālās bankas sadarbībai ar nacionālajām kompetentajām un norīkotajām iestādēm (OV 2014, L 141, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "VUM pamatregula"), 32. panta 1. punktu.

5 2020. gada 12. februārī saskaņā ar VUM regulas 14. panta 5. punktu un VUM pamatregulas 80. pantu *MFSA* iesniedza ECB lēmuma projektu, kurā bija paredzēts anulēt prasītājas licenci, bet 2020. gada 17. februārī *MFSA* iesniedza ECB pārskatītu tās projekta redakciju.

6 2020. gada 16. martā ECB prasītājas advokātam un kompetentajai personai, kuru *MFSA* bija izraudzījusies, lai konsultētu un uzraudzītu prasītāju nolūkā nodrošināt tās pareizu rīcību, paziņoja projektu lēmumam par licences anulēšanu un deva tiem iespēju iesniegt rakstveida apsvērumus par minēto projektu.

7 2020. gada 24. martā prasītājas advokāts iesniedza pieteikumu par piekļuvi lietas materiāliem.

8 ECB piekļuvi lietas materiāliem sniedza 2020. gada 30. aprīlī, 4. maijā un 3. jūnijā.

9 2020. gada 30. jūnijā ECB pieņēma lēmumu anulēt prasītājai izsniegto kredītiestādes licenci (turpmāk tekstā – "anulēšanas lēmums"), kura saņemšanu prasītāja apstiprināja 2020. gada 1. jūlijā. Prasītājas advokāts ar prasības pieteikumu, kas iesniegts 2020. gada 9. septembrī un reģistrēts ar numuru T-563/20, lūdza atcelt anulēšanas lēmumu. Ar procesuālo rakstu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2020. gada 18. februārī, prasītāja saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 125. pantu informēja Vispārējo tiesu, ka tā atsakās no prasības. Ar 2022. gada 8. aprīļa rīkojumu *Satabank*/ECB (T-563/20, nav publicēts, EU:T:2022:240) minētā lieta tika izslēgta no Vispārējās tiesas reģistra.

## Lietas dalībnieku prasījumi

10 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atcelt apstrīdēto lēmumu;

– piespriest ECB atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

11 ECB prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– noraidīt prasību;

– piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

## Juridiskais pamatojums

### *Par prasības pieņemamību un prasītājas interesi celt prasību*

12 Pirmkārt, ECB ar atsevišķu procesuālo rakstu izvirzīja iebildi par šīs prasības nepieņemamību.

13 Pirmām kārtām, ECB uzskata, ka apstrīdētais lēmums neietekmē prasītājas tiesisko stāvokli. Šajā ziņā ECB apgalvo, ka – ciktāl runa ir par aktiem vai lēmumiem, kuru sagatavošana notiek vairākos posmos, it īpaši iekšējās procedūras noslēgumā – principā apstrīdami ir vienīgi tādi akti, ar ko tiek galīgi noteikta iestādes nostāja šīs procedūras noslēgumā, un ir izslēgti starppasākumi, kuru mērķis ir sagatavot galīgo lēmumu. Tāpēc ECB atbildei uz pieteikumu par piekļuvi uzraudzības lietas materiāliem neesot patstāvīgas ietekmes uz attiecīgo personu tiesisko stāvokli.

14 Otrām kārtām, ECB apgalvo, ka prasītāja nav pierādījusi, ka tai ir interese celt šo prasību. Attiecībā uz ECB uzsākto anulēšanas procedūru prasītājai esot tikusi dota iespēja iesniegt savus apsvērumus par ECB lēmuma projektu. Šādos apstākļos jebkura interese celt atcelšanas prasību, kas izriet no prasības pieteikumā izklāstītajiem apgalvojumiem, esot hipotētiska un katrā ziņā tai nav nekādas saistības ar prasītājas tiesībām uz aizstāvību. Tādējādi – ECB ieskatā – šī prasība prasītājai nesniegtu nekādu labumu.

15 Prasītāja apstrīd šo argumentāciju.

16 Attiecībā uz pirmo ECB argumentu, proti, ka apstrīdētais lēmums ir sagatavojošs akts, kas neietekmē prasītājas tiesisko stāvokli, vispirms jāatgādina, ka atcelšanas prasību LESD 263. panta izpratnē var celt par tādiem aktiem, kuri ir pasākumi ar tiesiski saistošām sekām, kas var ietekmēt prasītāja intereses, būtiski mainot tā tiesisko stāvokli (skat. spriedumu, 2010. gada 26. janvāris, *Internationaler Hilfsfonds*/Komisija, C-362/08 P, EU:C:2010:40, 51. punkts un tajā minētā judikatūra).

17 Ja akta izstrāde notiek vairākos posmos, it īpaši iekšējās procedūras beigās, par apstrīdamu aktu principā ir uzskatāms vienīgi pasākums, kurā galīgi noteikta iestādes nostāja šīs procedūras noslēgumā, un ir izslēgti starppasākumi, kuru mērķis ir sagatavot galīgo lēmumu. Lēmumu sagatavojoši akti nav nelabvēlīgi akti un tikai tad, ja tiek celta prasība par lēmumu, kas pieņemts procedūras noslēgumā, prasītājs var norādīt uz tādu agrāku aktu prettiesiskumu, kuri ar to ir cieši saistīti (skat. rīkojumu, 2020. gada 31. marts, ZU/EĀDD, T-499/19, nav publicēts, EU:T:2020:134, 33. punkts un tajā minētā judikatūra).

18 Šajā ziņā jānorāda, ka ECB – kā tas izriet no apstrīdētā lēmuma – ir konstatējusi, ka brīdī, kad tika iesniegts piekļuves pieteikums, tā nebija iesaistīta nevienā konkrētā uzraudzības procedūrā attiecībā uz prasītāju.

19 ECB nevar apgalvot, ka, no vienas puses, tā atsaka piekļuvi prasītājas lietas materiāliem notiekošas procedūras neesamības dēļ un, no otras puses, ka šādu atteikumu kā sagatavojošu aktu var apstrīdēt tikai ar tādu prasību, kas celta par lēmumu, ar kuru tiek izbeigta šī procedūra. Tā kā ECB apstrīdētajā lēmumā pauda nostāju, ka attiecībā uz prasītāju nenorisinājās neviena procedūra, nav iespējams, ka pēc minētā lēmuma tiks pieņemts vēl kāds vēlāks akts, ar kuru tiktu izbeigta uzraudzības procedūra un attiecībā uz kuru prasītāja varētu rīkoties, šajā saistībā vēršoties pret minēto lēmumu.

20 Tādējādi jāuzskata, ka apstrīdētajā lēmumā ir pausta ECB galīgā nostāja.

21 Attiecībā uz ECB otro argumentu, ka prasītājas interese celt prasību esot hipotētiska un nav saistīta ar tās tiesībām uz aizstāvību, vispirms jāatgādina, pirmām kārtām, ka atcelšanas prasība, ko ir cēlusi fiziskā vai juridiskā persona, ir pieņemama tikai tad, ja tai ir interese, lai apstrīdētais akts tiktu atcelts. Šāda interese nozīmē, ka apstrīdētā akta atcelšanai pašai par sevi var būt tiesiskas sekas un tādējādi prasības rezultātā var rasties priekšrocības lietas dalībniekam, kurš to ir cēlis (spriedums, 2017. gada 20. decembris, *Binca Seafoods*/Komisija, C-268/16 P, EU:C:2017:1001, 44. punkts). Otrām kārtām, ir arī jāatgādina, ka prasības pieņemamības vērtējums attiecībā uz interesi celt prasību jāveic prasības celšanas brīdī (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1963. gada 16. decembris, *Forges de Clabecq*/Augstā iestāde, 14/63, EU:C:1963:60, 719. punkts, un rīkojumu, 1998. gada 30. novembris, N/Komisija, T-97/94, EU:T:1998:270, 23. punkts).

22 Tātad ECB izvirzītā iebilde par nepieņemamību ir jānoraida, jo prasības celšanas dienā apstrīdētā lēmuma atcelšana varēja sniegt labumu prasītājai, proti, iespēju piekļūt noteiktiem dokumentiem, kuru ECB bija tai liegusi.

23 Otrkārt, ECB uzskata, ka Vispārējā tiesa varētu lemt par tiesvedības izbeigšanu pirms sprieduma taisīšanas saskaņā ar Reglamenta 131. panta 1. punktu, jo prasības pieteikumam vairs neesot priekšmeta tāpēc, ka piekļuve lietas materiāliem ir tikusi piešķirta vēlāk – prudenciālās uzraudzības procedūrā saistībā ar anulēšanas lēmumu.

24 Jāatgādina, ka prasītāja interesei celt prasību attiecībā uz prasības priekšmetu ir jāturpina pastāvēt līdz tiesas nolēmuma pasludināšanai, pretējā gadījumā lieta ir jāizbeidz pirms sprieduma taisīšanas (skat. spriedumu, 2010. gada 19. marts, *Gollnisch*/Parlaments, T-42/06, EU:T:2010:102, 60. punkts un tajā minētā judikatūra).

25 Šajā lietā ECB pati atzīst, ka vēlāk, piešķirdama piekļuvi lietas materiāliem prudenciālās uzraudzības procedūras laikā, tā nav nosūtījusi prasītājai visus dokumentus, kuri attiecas uz prasītāju.

26 Jākonstatē, ka prasītājai joprojām ir interese celt prasību šajā lietā, ciktāl ar apstrīdēto lēmumu ECB ir atteikusies publiskot noteiktus dokumentus, kuri prasītāju skar un kuri nav iekļauti prasītājas kredītiestādes licences anulēšanas lietas materiālos (pēc analoģijas skat. spriedumus, 2011. gada 9. septembris, LPN/Komisija, T-29/08, EU:T:2011:448, 55. punkts un turpmākie punkti, un 2015. gada 23. septembris, *ClientEarth* un *International Chemical Secretariat*/*ECHA*, T-245/11, EU:T:2015:675, 119. punkts un turpmākie punkti).

27 Tādējādi ECB apgalvojumi par tiesvedības izbeigšanu pirms sprieduma taisīšanas ir jānoraida.

28 Treškārt, ir jānorāda, ka, formāli neizvirzot iebildi par nepieņemamību, ECB apšauba prasības pieteikuma pieņemamību no Reglamenta 76. panta d) punkta viedokļa. Proti, ECB apgalvo, ka, lai gan sākotnēji prasības pieteikumā šajā lietā ir izvirzīti astoņi pamati, to pamatojumam izklāstītie apsvērumi esot pārāk īsi, lai ECB varētu sagatavot savu aizstāvību un Vispārējai tiesa – lemt par prasību. Konkrēti, ceturtais, piektais, sestais, septītais un astotais pamats neesot pamatoti ne ar vienu konkrētu argumentu un neesot strukturēti.

29 Šai ziņā jāatgādina, ka saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 21. panta pirmo daļu, kas atbilstoši minēto statūtu 53. panta pirmajai daļai ir piemērojama tiesvedībā Vispārējā tiesā, un saskaņā ar Reglamenta 76. panta d) punktu ikvienā prasības pieteikumā ir jābūt norādītam strīda priekšmetam un kopsavilkumam par izvirzītajiem pamatiem.

30 Turklāt jāatgādina, ka atbilstoši judikatūrai, prasība ir jāinterpretē tādā veidā, lai nodrošinātu tās lietderīgo iedarbību, un tā ir jāizvērtē kopumā. Prasība atbilst procesuālajās normās izvirzītajiem nosacījumiem, ja prasības pamatā esošie būtiskie faktiskie un tiesiskie apstākļi – vismaz kopsavilkuma veidā, taču saskanīgi un saprotami, – izriet no prasības pieteikuma teksta un ļauj gan Vispārējai tiesai, gan atbildētājai identificēt rīcību, kas tai tiek pārmesta, kā arī faktus un apstākļus, kuri ir strīda pamatā. Prasības pamatu izklāsts Reglamenta izpratnē nav saistīts ar to konkrēto formulējumu. Pamatu izklāsts drīzāk pēc to būtības, nevis juridiskās kvalifikācijas var būt pietiekams, ja minētie pamati pietiekami skaidri izriet no prasības pieteikuma (spriedums, 2020. gada 29. aprīlis, *Intercontact Budapest*/*CdT*, T-640/18, nav publicēts, EU:T:2020:167, 25. punkts).

31 Šajā lietā jākonstatē, ka pretēji tam, ko apgalvo ECB, prasības pieteikums ļauj bez grūtībām identificēt strīda priekšmetu, kā arī prasības pamatus, kuri ir izvirzīti pietiekami saskanīgi un saprotami, lai ECB varētu sagatavot savu aizstāvību un lai Vispārējā tiesa varētu veikt savu pārbaudi.

32 Tātad ir jānoraida ECB apgalvojumi, ka prasības pieteikums nav skaidrs.

***Par iebildes, kura attiecas uz VUM regulas 22. panta un VUM pamatregulas 31. un 32. panta prettiesiskumu, pieņemamību***

33 ECB apgalvo, ka replikas stadijā prasītāja izvirza jaunus pamatus saistībā ar apgalvoto VUM regulas 22. panta, kā arī VUM pamatregulas 31. un 32. panta prettiesiskumu, kuri ir gan nepieņemami, gan pilnībā nepamatoti.

34 Jānorāda, ka prasītāja prasības pieteikumā nav tiešiem vārdiem izvirzījusi iebildi par prettiesiskumu. Tomēr savā replikā tā apgalvo, ka VUM regulas 22. pants un VUM pamatregulas 31. un 32. pants būtu prettiesiski, ja tie būtu jāinterpretē atbilstoši ECB nostājai, jo tad tie nebūtu saderīgi ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 41. pantu.

35 Tiesas sēdē prasītāja apstiprināja, ka tā izvirza iebildi par prettiesiskumu attiecībā uz VUM regulas 22. pantu un VUM pamatregulas 31. un 32. pantu.

36 No Vispārējās tiesas Reglamenta 84. panta 1. punkta izriet, ka tiesvedības laikā nav atļauts izvirzīt jaunus pamatus, izņemot gadījumus, kad tie ir saistīti ar tādiem tiesiskiem vai faktiskiem apstākļiem, kas ir kļuvuši zināmi iztiesāšanas laikā. Tomēr iebildums, ar kuru tiek izvērsts kāds

sākotnēji pieteikumā par lietas ierosināšanu tieši vai netieši norādīts pamats un kurš ir cieši ar to saistīts, ir jāatzīst par pieņemamu (spriedums, 2008. gada 26. jūnijs, *Alferink* u.c./Komisija, T-94/98, EU:T:2008:226, 38. punkts).

37 Lai jaunu argumentu varētu uzskatīt par iepriekš izvirzīta pamata izvērsumu, tam ir jābūt pietiekami ciešai saiknei ar prasības pieteikumā sākotnēji izvirzītajiem pamatiem, lai varētu uzskatīt, ka tas dabiski izriet no diskusijas attīstības tiesvedībā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 26. novembris, *Groupe Gascogne*/Komisija, C-58/12 P, EU:C:2013:770, 31. punkts).

38 Šajā ziņā jāatzīst, ka prasītājas apgalvojumi attiecībā uz VUM regulas 22. pantu un VUM pamatregulas 31. un 32. pantu, par kuriem tiek apgalvots, ka tie ir jauni, ir uzskatāmi par to prasītājas apgalvojumu izvērsumu, kas ietverts prasības pieteikuma otrajā pamatā, kurš attiecas uz tiesību piekļūt lietas materiāliem saskaņā ar VUM pamatregulas 32. panta 1. punktu pārlieku šauru interpretāciju. Ar šo pamatu prasītāja apstrīd ECB ierobežojošo nostāju attiecībā uz piekļuves pieteikuma izskatīšanu un izvirza apgalvojumus par šādas interpretācijas tiesiskumu. Šajā ziņā, pirmkārt, VUM pamatregulas 32. panta interpretācija ir tieši aplūkota otrajā prasības pamatā. Otrkārt, ar iebildi par prettiesiskumu, kas formulēta replikā, prasītāja vienkārši piebilst, ka VUM regulas 22. pants un VUM pamatregulas 31. un 32. pants ECB interpretācijā ir prettiesiski no Hartas 41. panta viedokļa.

39 Tātad nav pamatoti ECB apgalvojumi, ka iebildumi par VUM regulas 22. panta, kā arī VUM pamatregulas 31. un 32. panta prettiesiskumu neesot nepieņemami.

### *Par lietas būtību*

40 Prasības pamatojumā prasītāja izvirza astoņus pamatus: ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka nav ņemts vērā, ka pastāv materiālas pamattiesības piekļūt lietas materiāliem; ar otro pamatu tiek apgalvots, ka, piemērojot VUM pamatregulas 32. panta 1. punktu, tiesības piekļūt lietas materiāliem ir interpretētas pārlieku šauri; trešo pamatu var sadalīt divās daļas – ar pirmo daļu tiek apgalvots, ka apstrīdētais lēmums nav pienācīgi pamatots, ciktāl runa ir par VUM pamatregulas 32. panta 1. punkta piemērošanu, bet ar otro daļu tiek apgalvots, ka apstrīdētais lēmums nav pienācīgi pamatots, ciktāl runa ir par tiesībām piekļūt lietas materiāliem, kuras aizsargātas ar LESD 15. panta 3. punktu, Hartas 42. pantu un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 1049/2001 (2001. gada 30. maijs) par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV 2001, L 145, 43. lpp.) 2. pantu un Eiropas Centrālās bankas Lēmuma 2004/258/EK (2004. gada 4. marts) par publisku piekļuvi Eiropas Centrālās bankas dokumentiem (OV 2004, L 80, 42. lpp.), kas grozīts ar Eiropas Centrālās bankas 2015. gada 21. janvāra Lēmumu (ES) 2015/529 (OV 2015, L 84, 64. lpp.) (turpmāk tekstā ar grozījumiem – "Lēmums 2004/258), 2. pantu; ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka ir pārkāptas tiesības tikt uzklausītam; ar piekto pamatu tiek apgalvots, ka ir pārkāpts tiesiskās drošības princips; ar sesto pamatu tiek apgalvots, ka ir pārkāpts samērīguma princips; ar septīto pamatu tiek apgalvots, ka ir pārkāpts *nemo auditur* princips un ar astoto pamatu ir pārkāptas tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību.

41 Vispārējā tiesa uzskata par lietderīgu vispirms analizēt trešā pamata pirmo daļu un otro, piekto, sesto, septīto un astoto pamatu.

*Par trešā pamata pirmo daļu un otro, piekto, sesto, septīto un astoto pamatu*

42 Trešā pamata pirmajā daļā prasītāja apgalvo, ka nav norādīts pamatojums VUM pamatregulas 32. panta 1. punkta piemērošanai šajā lietā. Ar otro, piekto, sesto, septīto un astoto pamatu prasītāja būtībā apgalvo, ka ECB piekļuvi tās lietas materiāliem ir atteikusi, pamatojoties uz VUM pamatregulas 32. panta 1. punkta kļūdainu interpretāciju.

– *Par trešā pamata pirmo daļu*

43 Ar trešā pamata pirmo daļu prasītāja apgalvo, ka atteikums piešķirt piekļuvi lietas materiāliem saskaņā ar VUM pamatregulas 32. panta 1. punktu nav pienācīgi pamatots. ECB neesot paskaidrojusi savu ārkārtīgi ierobežojošo nostāju un to, kā šo nostāju varētu pamatot ar VUM pamatregulas 32. panta 1. punktu.

44 ECB apstrīd šo argumentāciju.

45 Saskaņā ar Pamattiesību hartas 41. panta 2. punkta c) apakšpunktu pārvaldei ir pienākums pamatot savus lēmumus. Atbilstoši iedibinātai judikatūrai šis pienākums norādīt pamatojumu nozīmē, ka saskaņā ar LESD 296. pantu tiesību akta autoram skaidri un nepārprotami ir jānorāda minētā akta pamatā esošā argumentācija tā, lai, pirmkārt, ļautu ieinteresētajām personām noskaidrot veiktā pasākuma pamatojumu savu tiesību aizstāvēšanas nolūkā un, otrkārt, ļautu tiesai īstenot savu pārbaudi (skat. spriedumu, 2017. gada 4. jūlijs, *Systema Teknolotzis*/Komisija, T-234/15, EU:T:2017:461, 126. punkts (nav publicēts) un tajā minētā judikatūra).

46 Šajā lietā apstrīdētā lēmuma pamatojums sastāv no norādes, ka prasītājai netiek piemērota neviena procedūra VUM regulas 22. panta izpratnē un tādējādi uz to attiecas noteikums, ka saskaņā ar VUM pamatregulas 32. panta 1. punktu nav iespējams sniegt piekļuvi nevienam ECB lietas materiāliem.

47 Tādējādi jākonstatē, ka ECB nepārprotami formulētais piekļuves atteikuma iemesls bija pietiekams, lai ļautu prasītājai saprast apstrīdēto lēmumu – kā to apliecina arī šajā prasībā izvirzītie argumenti – un Vispārējai tiesai – veikt savu pārbaudi.

48 Tādēļ trešā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

– *Par otro pamatu*

49 Ar otro pamatu prasītāja būtībā apgalvo, ka apstrīdētais lēmums ir balstīts uz nepamatoti šauru VUM pamatregulas 32. panta 1. punkta interpretāciju.

50 ECB apstrīd šo argumentāciju.

51 Pirmām kārtām, prasītāja apgalvo, ka ECB uztur pastāvīgas uzraudzības attiecības ar visām eurozonas bankām un ka visas šīs bankas ir pakļautas pastāvīgai prudenciālai uzraudzībai, bet tas nozīmējot, ka pastāv nepārtraukta ECB īstenota prudenciālās uzraudzības procedūra.

52 Prasītāja apgalvo, ka VUM pamatregulas 32. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to katrai bankai ir piešķirtas tiesības piekļūt lietas materiāliem, pamatojoties vienīgi uz nepārtrauktām uzraudzības attiecībām ar ECB.

53 Tā piebilst, ka, lai tiktu piešķirta piekļuve lietas materiāliem, ECB nav jāveic konkrēta pasākuma izvērtēšana.

54 Replikas stadijā, pirmkārt, prasītāja apgalvo, ka ir jāprezumē, ka pastāv prudenciālās uzraudzības procedūra, kura nepārtraukti norisinās no brīža, kad tiek piešķirta licence, līdz šīs licences anulēšanai. Banku prudenciālā uzraudzība tādējādi esot nepārtraukta administratīva procedūra, kuras laikā iestāde pārbauda, vai attiecīgais subjekts atbilst licences prasībām vai arī tām neatbilst – tādā gadījumā subjektam piešķirtā licence ir jāanulē.

55 Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka ir jāprezumē, ka uzraudzības procedūra pastāv, ja ECB objektīvi saskaras ar nepieciešamību apsvērt un sagatavot lēmumu. Neatkarīgi no brīža, kad uzsākta licences anulēšanas procedūra, neesot nekādu saprātīgu šaubu par to, ka šī procedūra esot sākta ilgu laiku pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas.

56 Prasītāja piebilst, ka VUM regulas 22. pants un VUM pamatregulas 31. un 32. pants būtu prettiesiski, ja tie būtu jāinterpretē ECB piedāvātajā nozīmē.

57 Pirmkārt, jāatgādina, ka VUM regulas 4. panta "ECB uzticētie uzdevumi" 1. punktā ir precizēts, ka "saskaņā ar 6. pantu ECB [..] ir ekskluzīvi kompetenta prudenciālās uzraudzības vajadzībām veikt šādus uzdevumus attiecībā uz visām kredītiestādēm, kas veic uzņēmējdarbību iesaistītajās dalībvalstīs". Tam seko deviņu uzdevumu saraksts.

58 VUM regulas 6. panta "Sadarbība VUM" 1. punktā ir uzsvērts, ka "ECB veic savus uzdevumus vienotajā uzraudzības mehānismā, ko veido ECB un valstu kompetentās iestādes. ECB atbild par VUM efektīvu un saskaņotu darbību". No VUM regulas 6. panta 4.–6. punkta sistēmas izriet, ka "nozīmīgu" iestāžu un par "mazāk nozīmīgām" atzītu iestāžu prudenciālā uzraudzība tiek nodalīta septiņos no deviņiem uzdevumiem, kuru saraksts ir iekļauts minētās regulas 4. panta 1. punktā (spriedums, 2017. gada 16. maijs, *Landeskreditbank Baden-Württemberg*/ECB, T-122/15, EU:T:2017:337, 21. punkts).

59 No minētā izriet, no vienas puses, ka "nozīmīgu" iestāžu prudenciālā uzraudzība ir vienīgi ECB ziņā. Tas pats attiecas uz "mazāk nozīmīgu" iestāžu uzraudzību saistībā ar VUM regulas 4. panta 1. punkta a) un c) apakšpunktā uzskaitītajiem uzdevumiem (spriedums, 2017. gada 16. maijs, *Landeskreditbank Baden-Württemberg*/ECB, T-122/15, EU:T:2017:337, 22. punkts).

60 No otras puses, ciktāl runa ir par "mazāk nozīmīgām" iestādēm un attiecībā uz citiem VUM regulas 4. panta 1. punktā norādītajiem uzdevumiem, no minētās regulas 6. panta 5. un 6. punkta, aplūkotiem kopā, izriet, ka to īstenošana tiek uzticēta valsts iestādēm, kuras kontrolē ECB, – tādējādi minēto iestāžu tiešo prudenciālo uzraudzību veic valsts iestādes. Proti, atbilstoši VUM regulas 6. panta 6. punktam "neskarot šā panta 5. punktu, valsts kompetentās iestādes veic [..] uzdevumus un ir atbildīgas par šiem uzdevumiem un visu attiecīgo uzraudzības lēmumu pieņemšanu saistībā ar kredītiestādēm, kuras minētas šā panta 4. punkta pirmajā daļā, atbilstīgi 7. punktam un ievērojot tajā minētās procedūras" (spriedums, 2017. gada 16. maijs, *Landeskreditbank Baden-Württemberg*/ECB, T-122/15, EU:T:2017:337, 23. punkts).

61 Otrkārt, no VUM regulas 22. panta 2. punkta izriet, ka "procedūras laikā pilnībā respektē attiecīgo personu tiesības uz aizstāvību" un ka tām "ir tiesības piekļūt ECB lietas materiāliem". Šī tiesību norma ir precizēta VUM pamatregulā.

62 Jāatgādina, ka VUM pamatregulas 32. panta 1. punkta pirmajā un otrajā teikumā ir noteikts, ka "ECB uzraudzības procedūrās tiek pilnīgi ievērotas attiecīgo pušu tiesības uz aizstāvību" un ka "tiek ievērotas pārējo pušu (juridisko un fizisko personu) ar likumu aizsargātās intereses attiecībā uz komercnoslēpuma aizsardzību".

63 Pieteikuma par piekļuvi lietas materiāliem pamatojums ir rodams tiesību uz aizstāvību īstenošanā (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2013. gada 18. jūlijs, Komisija u.c./*Kadi*, C-584/10 P, C-593/10 P un C-595/10 P, EU:C:2013:518, 98. un 99. punkts; 2016. gada 15. septembris, *Yanukovych* /Padome, T-348/14, EU:T:2016:508, 68. punkts, un 2020. gada 2. decembris, *Kalai*/Padome, T-178/19, nav publicēts, EU:T:2020:580, 73. punkts). Šāds pieteikums ir bezmērķīgs, ja nav administratīvā procesa, kurš ietekmē piekļuves pieprasītāja juridiskās intereses, un tāpēc nav lietas materiālu, kuri uz piekļuves pieprasītāju attiektos (spriedums, 2021. gada 6. oktobris, *OCU*/ECB, T-15/18, nav publicēts, EU:T:2021:661, 94. punkts).

64 VUM pamatregulas 32. panta 1. punktā *expressis verbis* izmantots jēdziens "uzraudzības procedūra", nevis "prudenciālā uzraudzība". VUM pamatregulas 2. panta 24. punktā "ECB uzraudzības procedūra" ir definēta kā "ECB darbības, kas vērstas uz ECB uzraudzības lēmuma sagatavošanu un pieņemšanu, t. sk. kopējās procedūras noteikšana un administratīvā naudas soda uzlikšana" un precizēts, ka "uz visām ECB uzraudzības procedūrām attiecas III daļā ietvertais regulējums".

65 Tātad, ciktāl runa ir par ECB uzdevumiem, prudenciālā uzraudzība nevar tikt pielīdzināta uzraudzības procedūrai, kuras mērķis ir īstenot konkrētu uzraudzības uzdevumu un pieņemt lēmumu šajā saistībā. Ja prudenciālās uzraudzības tvērums būtu identisks uzraudzības procedūras tvērumam, tiktu laupīta lietderīgā iedarbība VUM pamatregulas 2. sadaļai "Vispārīgie noteikumi par taisnīgu lietas izskatīšanu ECB uzraudzības lēmuma pieņemšanā", kuras 1. nodaļā "ECB uzraudzības procedūras" (kurā iekļauts 32. pants) ir paredzēti uzraudzības procedūras posmi, tiktu atņemta lietderīgā iedarbība. Proti, šādā kontekstā uzraudzības procedūra neeksistētu nekad, jo tā pastāvīgi norisinātos notiekošajā prudenciālajā uzraudzībā.

66 Taču vienkārša prudenciālās uzraudzības turpināšanās bez notiekošas īpašas uzraudzības procedūras nevar tikt uzskatīta par tādu, kas pamato piekļuvi lietas materiāliem atbilstoši VUM pamatregulas 32. pantam.

67 Turklāt nevar prezumēt – kā to apgalvo prasītāja –, ka licences anulēšanas procedūra jau norisinās pēc licences piešķiršanas, jo VUM regulas 14. panta 5. punktā ir skaidri norādīts, ka ECB šādu procedūru var uzsākt pēc savas iniciatīvas vai pēc valsts kompetentās iestādes priekšlikuma.

68 Šajā lietā nekas neliecina par to, ka datumā, kad prasītāja iesniedza savu piekļuves pieteikumu, proti, 2019. gada 16. novembrī, attiecībā uz to norisinājās uzraudzības procedūra. Pirmkārt, ir jānorāda, ka šajā stadijā ECB nebija veikusi nekādus uzraudzības pasākumus attiecībā uz prasītāju un ka *MFSA* 2020. gada 12. februārī ECB iesniedza lēmuma projektu, kurā bija paredzēta prasītājas licences anulēšana. ECB 2020. gada 16. martā informēja prasītāju par savu nodomu pieņemt lēmumu par minētās licences anulēšanu.

69 Otrkārt, prasītāja kļūdaini apgalvo, ka piekļuves pieteikuma iesniegšanas brīdī tās kredītiestādes licences anulēšanas procedūra jau norisinājās valsts līmenī, proti, *MFSA*, un tas nozīmē, ka ir tikusi uzsākta uzraudzības procedūra ECB.

70 Šajā ziņā jākonstatē, ka licences anulēšanas process ir vairākdaļīgs administratīvais process, kas vispirms notiek kompetentajā valsts iestādē, bet pēc tam – ECB.

71 Ir taisnība – no judikatūras izriet, ka valsts iestāžu iespējamā iesaistīšanās procedūrā, kuras rezultātā tiek pieņemti Savienības iestāžu vai struktūru akti, nevar likt apšaubīt to kvalificējamību par Savienības aktiem, ja valsts iestāžu pieņemtie akti ir stadija procedūrā, kurā vienīgi Savienības institūcija vai struktūra īsteno galīgā lēmuma pieņemšanas pilnvaras un kurā tai nav saistoši sagatavojošie akti vai priekšlikumi, ko izdevušas valsts iestādes (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2018. gada 19. decembris, *Berlusconi* un *Fininvest*, C-219/17, EU:C:2018:1023, 42. un 43. punkts, un 2019. gada 3. decembris, *Iccrea Banca*, C-414/18, EU:C:2019:1036, 37. un 38. punkts).

72 Proti, šādā gadījumā, kad Savienības tiesību aktos ar ekskluzīvām lēmumpieņemšanas pilnvarām ir apveltīta Savienības institūcija vai struktūra, Savienības tiesai, kas izmanto savu ekskluzīvo kompetenci īstenot Savienības aktu tiesiskuma pārbaudi, pamatojoties uz LESD 263. pantu, ir jālemj par attiecīgās Savienības institūcijas vai struktūras pieņemtā galīgā lēmuma tiesiskumu un, lai nodrošinātu attiecīgo personu efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, ir jāizvērtē iespējamie valsts iestāžu izstrādāto sagatavojošo aktu vai priekšlikumu trūkumi, kuri varētu ietekmēt šā galīgā lēmuma spēkā esamību (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2018. gada 19. decembris, *Berlusconi* un *Fininvest*, C-219/17, EU:C:2018:1023, 44. punkts, un 2019. gada 3. decembris, *Iccrea Banca*, C-414/18, EU:C:2019:1036, 39. punkts).

73 Tomēr, pirmkārt, šī judikatūra neattiecas uz jautājumu, kurā vairākdaļīga administratīvā procesa posmā kredītiestādēm rodas tiesības piekļūt lietu materiāliem ECB.

74 Otrkārt, šajā lietā ir jānorāda, ka no VUM regulas 14. panta 5. punkta noteikumiem neizriet, ka licences anulēšanas procedūra ECB ir uzsākta tādēļ, ka valsts kompetentā iestāde ir pieņēmusi lēmumu, ar kuru kredītiestādei uzdots izbeigt jebkādu darbību. Līdz ar to prasītājas norādītais apstāklis, ka *MFSA* 2018. gada oktobrī pieņēma lēmumu, ar ko prasītājai ir likts izbeigt jebkādu darbību, nevarēja radīt tādas sekas, ka šajā datumā tika uzsākta prasītājas licences anulēšanas procedūra ECB.

75 Turklāt lēmuma projektu, kurā bija paredzēta prasītājas licences anulēšana, *MFSA* nosūtīja ECB tikai 2020. gada 12. februārī, proti, pēc piekļuves pieteikuma iesniegšanas un pēc apstrīdētā lēmuma pieņemšanas. Tātad šajā lietā šo apstākli nevar ņemt vērā, lai noteiktu, vai apstrīdētā lēmuma pieņemšanas dienā bija uzsākta licences anulēšanas procedūra.

76 No tā izriet, ka prasītāja nav pierādījusi, ka ECB būtu pieļāvusi kļūdu vērtējumā, apstrīdētajā lēmumā konstatējot, ka datumā, kad tika pieņemts apstrīdētais lēmums, nenorisinājās neviena uzraudzības procedūra.

77 Turklāt prasītāja apgalvo, ka VUM regulas 22. pants un VUM pamatregulas 31. un 32. pantā ir sniegtas tiesības piekļūt lietas materiāliem, un tās ir šaurākas nekā Hartas 41. pantā piešķirtās tiesības, tādējādi šie VUM regulas un VUM pamatregulas panti ir prettiesiski.

78 Prasītāja piebilst, ka VUM pamatregulas 31. pantā esot ietverts acīmredzami patvaļīgs, nesamērīgs un tātad prettiesisks noteikums, saskaņā ar kuru uzraudzītās iestādes tiesību tikt uzklausītai termiņš VUM regulas 14. un 15. pantā minētajās situācijās esot samazināts līdz trim darba dienām.

79 Šajā ziņā jāatgādina, ka Hartas 41. panta "Tiesības uz labu pārvaldību" 1. punktā ir noteikts, ka ikvienai personai ir tiesības uz objektīvu, godīgu un pieņemamā termiņā veiktu jautājumu izskatīšanu Savienības iestādēs un struktūrās. Šā paša panta 2. punktā ir precizēts, ka šīs tiesības tostarp ietver ikvienas personas tiesības piekļūt materiāliem, kas uz to attiecas, ievērojot konfidencialitātes, kā arī profesionālā noslēpuma un komercnoslēpuma likumīgas aizsardzības apsvērumus.

80 Jānorāda, ka Hartas 41. panta 2. punktā ir paredzētas tiesības piekļūt lietas materiāliem, kuras ir saistītas ar personas tiesībām uz to, ka pārvalde objektīvi, godīgi un pieņemamā termiņā izskata tās lietu. Šīs tiesības attiecas uz personas, kuru minētā lieta skar, piekļuvi lietas materiāliem, nevis uz visiem konkrētās iestādes rīcībā esošajiem dokumentiem. Tātad tās atšķiras no Hartas 42. pantā paredzētajām tiesībām, kurās ir paredzēta piekļuve visiem iestādes dokumentiem neatkarīgi no tā, vai pastāv attiecīgās personas lieta, un no tās tiesiskajām interesēm.

81 Turklāt Hartas 41. panta 2. punkta b) apakšpunktā nostiprināto pamattiesību piekļūt lietas materiāliem saturs nozīmē, ka ieinteresētajai personai ir iespēja ietekmēt attiecīgo lēmumu pieņemšanas procesu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 25. oktobris, KF/*EUSC*, T-286/15, EU:T:2018:718, 230. punkts). Saskaņā ar šā sprieduma 63. punktā minēto judikatūru pieteikuma par piekļuvi lietas materiāliem pamatā ir tiesību uz aizstāvību īstenošana un šāds pieteikums ir bezmērķīgs, ja nav nekāda administratīva procesa, kas ietekmētu piekļuves pieteikuma iesniedzēja juridiskās intereses, un tāpēc nav lietas materiālu, kuri uz to attiecas.

82 VUM regulas 22. pants un VUM pamatregulas 32. pants, ciktāl saskaņā ar tiem piekļuve lietas materiāliem ir pakārtota tam, vai ECB ir uzsākusi administratīvo uzraudzības procedūru, sniedz kredītiestādēm iespēju paust savu nostāju attiecīgajā lēmumu pieņemšanas procesā, kas ietekmē to tiesiskās intereses, un iepazīties ar lietas materiāliem, kuri ir sagatavoti minētās procedūras vajadzībām un kuros ir ietverti VUM pamatregulas 32. panta 2. punktā uzskaitītie dokumenti.

83 Tādējādi ir jānoraida prasītājas apgalvojumi par to tiesību normu prettiesiskumu, kurās ir paredzēta piekļuve lietas materiāliem uzraudzības procedūrā saskaņā ar Hartas 41. pantu.

84 Runājot par prasītājas argumentu, ka VUM pamatregulas 31. panta prettiesiskums izriet arī no fakta, ka tajā noteiktās tiesības VUM regulas 14. un 15. pantā minētajās situācijās var tikt saīsinātas līdz trim darba dienām – no pastāvīgās judikatūras izriet, ka nav pieņemama iebilde par prettiesiskumu, kas vērsta pret vispārpiemērojamu aktu, kurš ar apstrīdēto individuālo lēmumu netiek īstenots (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 8. septembris, Komisija/*Carreras Sequeros* u.c., C-119/19 P un C-126/19 P, EU:C:2020:676, 68.–70. punkts un tajos minētā judikatūra).

85 Šajā lietā jānorāda, ka, pieņemot apstrīdēto lēmumu, VUM regulas 14. un 15. pants nebija piemērojami. Tātad tiem nav tiešas juridiskas saiknes ar apstrīdēto lēmumu, un tāpēc šīs prasības ietvaros prasītāja nevar norādīt uz to prettiesiskumu.

86 Otrām kārtām, prasītāja apgalvo, ka no ECB interpretācijas izriet, ka banka var iepazīties ar tās lietas materiāliem tikai tad, ja ir plānots konkrēts ECB lēmums. Pastāvīga piekļuve lietas materiāliem esot nepieciešama, lai ļautu prasītājai pārbaudīt savas lietas materiālus un iesniegt atbilstošus apsvērumus vai lūgt ECB pieņemt noteiktus lēmumus vai atturēties no noteiktas rīcības.

87 Šajā ziņā VUM pamatregulas 32. pantā ir garantēta piekļuve lietas materiāliem pirms pasākuma veikšanas ECB prudenciālās uzraudzības procedūras noslēgumā un tādējādi ir ļauts iesniegt apsvērumus par konkrētu lēmumu pieņemšanu vai par noteiktas rīcības neveikšanu.

88 Turklāt ir jākonstatē, ka tikai šā pamata pārbaudes rezultātā ir secināms, ka prasītāja nav varējusi piekļūt lietas materiāliem saskaņā ar noteikumiem par uzraudzības procedūru, jo attiecībā uz prasītāju nenorisinājās neviena konkrēta uzraudzības procedūra. Taču tas nenozīmē, ka piekļuve dokumentiem, kas attiecas uz prasītāju un kas ir ECB rīcībā, nav iespējama saskaņā ar vispārējiem noteikumiem, kuros paredzētas tiesības piekļūt dokumentiem. Šis aspekts tiks izvērtēts pirmā pamata ietvaros.

89 Trešām kārtām, prasītāja norāda, ka tas ir ECB interesēs, lai attiecīgā banka jebkurā brīdī varētu pārbaudīt ECB lietas materiālos iekļautās informācijas patiesumu, un ka pastāvīga piekļuve lietas materiāliem uzlabotu ECB lietas materiālu kvalitāti un tādējādi – prudenciālās uzraudzības kvalitāti.

90 Šajā ziņā, pirmkārt, pietiek ar konstatējumu – kā tas izriet no iepriekš veiktās analīzes –, ka, tā kā nenorisinās neviena konkrēta uzraudzības procedūra, nav pamatota piekļuve lietas materiāliem saskaņā ar VUM pamatregulu. Otrkārt – attiecībā uz argumentu, ka šāda piekļuve uzlabotu ECB lietas materiālu kvalitāti, – ir jānorāda, ka tas ir tikai spekulatīvs, jo prasītāja nav iesniegusi nevienu pierādījumu, kas šo apgalvojumu pamatotu.

91 Ceturtām kārtām, prasītāja apgalvo, ka jēdzienam "lietas materiāli" šajā lietā nav patstāvīgas nozīmes. VUM pamatregulas 32. panta 2. punktā lietas materiāli ir definēti kā visi dokumenti, kas attiecas uz konkrēto lietu. Tādējādi ECB, atbildot uz pieteikumu par piekļuvi lietas materiāliem, esot pienākums apkopot visus nozīmīgos dokumentus, pat ja tā tos iepriekš nebija apkopojusi un ja tie fiziski vai elektroniski tiek glabāti dažādās vietās.

92 Šajā ziņā jāuzsver, ka VUM pamatregulas 32. panta 2. punktā lietotais jēdziens "lietas materiāli" attiecas tieši uz dokumentiem, kurus ECB ir ieguvusi atbilstoši uzraudzības procedūrai. Saskaņā ar šo tiesību normu lietas materiālus veido visi dokumenti, ko ECB ir saņēmusi, sagatavojusi vai apkopojusi uzraudzības procedūras laikā. Tādējādi notiekošas uzraudzības procedūras neesamība nozīmē, ka ECB rīcībā esošie ar prasītāju saistītie dokumenti nevar tikt pielīdzināti prasītājas "lietas materiāliem" VUM pamatregulas 32. panta izpratnē.

93 Tātad otrais pamats ir jānoraida pilnībā.

– *Par piekto pamatu*

94 Ar piekto pamatu prasītāja apgalvo, ka ar ECB apstrīdētajā lēmumā pausto nostāju tiek pārkāpts tiesiskās drošības princips, jo prudenciālajai uzraudzībai pakļautajām iestādēm nav iespējams noteikt, kurā brīdī ECB aktīvi izvērtē iespējamo lēmumu un kurā brīdī piekļuve lietas materiāliem tātad būtu jāpiešķir. Turklāt prudenciālā uzraudzība nozīmējot, ka uzraudzības iestāde pastāvīgi uzrauga regulatīvo prasību ievērošanu un tādējādi pastāvīgi apsver iespējamos pasākumus šādu trūkumu novēršanai.

95 ECB apstrīd šo argumentāciju.

96 Šajā ziņā jāatgādina, ka tiesiskās drošības princips prasa, lai tiesību normas ir skaidras un precīzas un to sekas ir paredzamas, īpaši tad, ja tās var nelabvēlīgi ietekmēt indivīdus vai uzņēmumus (spriedums, 2015. gada 22. aprīlis, Polija/Komisija, T-290/12, EU:T:2015:221, 50. punkts).

97 VUM pamatregulas 32. pantā ir skaidri un precīzi paredzēta piekļuve lietas materiāliem pēc konkrētas uzraudzības procedūras uzsākšanas. Tātad minētajā tiesību normā nav paredzēta iespēja iegūt šādu piekļuvi, kad ECB "pastāvīgi uzrauga regulatīvo prasību ievērošanu".

98 Tā kā šajā lietā prasītāja ir mazāk nozīmīga iestāde, ECB nav veikusi pastāvīgu uzraudzību, kura ir kompetento valsts iestāžu ziņā. Savukārt lēmums anulēt prasītājas licenci ir ECB uzdevums, kas turklāt konkrēto procedūru attiecībā uz prasītāju uzsāka pēc tam, kad bija saņēmusi *MFSA* lēmuma projektu, kurā paredzēta licences anulēšana.

99 Tātad nevar uzskatīt, ka atteikums piekļūt lietas materiāliem, pirms ECB uzsāka minēto procedūru, var būt tiesiskās drošības principa pārkāpums.

100 Tāpēc piektais pamats ir jānoraida.

– *Par sesto pamatu*

101 Ar sesto pamatu prasītāja apgalvo, ka ar apstrīdēto lēmumu ir pārkāpts samērīguma princips, uzliekot tai pārmērīgu slogu, kas nav pamatots ne ar vienu leģitīmu prudenciālu mērķi. ECB nostāja praksē novestu pie samērā nepārredzamas pārvaldības. ECB ieskatā, pastāvot tikai ļoti ierobežotas tiesības piekļūt lietas materiāliem, proti, tikai relatīvi īsā laikposmā no brīža, kad ECB paziņo uzraudzītajai iestādei par to, ka tā plāno veikt konkrētu pasākumu, līdz paša pasākuma veikšanai.

102 ECB apstrīd šo argumentāciju.

103 Atbilstoši pastāvīgai judikatūrai samērīguma princips, kas ir viens no vispārējiem Savienības tiesību principiem, prasa, lai Savienības iestāžu tiesību akti būtu piemēroti attiecīgajā tiesiskajā regulējumā noteikto leģitīmo mērķu sasniegšanai un tie nepārsniegtu mērķu sasniegšanai vajadzīgās robežas, un, ja ir iespēja izvēlēties starp vairākiem piemērotiem pasākumiem, ir jāizvēlas vismazāk apgrūtinošais, un tā radītās neērtības nedrīkst būt nesamērīgas ar sasniedzamajiem mērķiem (skat. spriedumu, 2017. gada 16. maijs, *Landeskreditbank Baden-Württemberg*/Komisija, T-122/15, EU:T:2017:337, 67. punkts un tajā minētā judikatūra).

104 Šajā lietā pietiek vien ar konstatējumu, ka sestais pamats, lai gan tā formulējums ietver apgalvojumu par samērīguma principa pārkāpumu, būtībā attiecas uz ECB veiktās VUM pamatregulas 32. panta piemērošanas pamatotību. Kā izriet no iepriekš veiktās otrā pamata analīzes, šādai argumentācijai nevar piekrist.

105 Tātad sestais pamats ir noraidāms.

– *Par septīto pamatu*

106 Ar septīto pamatu prasītāja apgalvo, ka ar apstrīdēto lēmumu ir pārkāpts *nemo auditur* princips, proti, princips, ka lietas dalībniekam nav ļauts atsaukties uz savu prettiesisko rīcību. ECB esot vispārēja atbildība par vienoto uzraudzības mehānismu. Tā varot iesaistīties jebkurā brīdī, pat

mazāk nozīmīgas iestādes uzraudzībā. ECB nedrīkstot izvirzīt argumentu, ka tajā nenorisinoties nekāda procedūra, lai gan šādai procedūrai būtu jānotiek, jo kompetentās valsts iestādes darbības esot uzskatāmās par licences anulēšanu *de facto* un tātad – pasākumu, kas ietilpst ECB ekskluzīvajā kompetencē.

107 ECB apstrīd šo argumentāciju.

108 Šajā lietā, pirmkārt, prasītāja izvirza spekulatīvus apgalvojumus par ECB tiešās uzraudzības raksturu attiecībā uz mazāk nozīmīgām iestādēm, nepaskaidrojot, kā šie apgalvotie pārkāpumi ietekmētu šo lietu. Otrkārt, apgalvojumi, kas sniegti septītā pamata izklāstā par ECB veiktās VUM pamatregulas 32. panta piemērošanas pamatotību, jau tika noraidīti otrā pamata analīzē.

109 Tātad septītais pamats ir noraidāms.

– *Par astoto pamatu*

110 Prasītāja apgalvo, ka ar apstrīdēto lēmumu ir pārkāptas Hartas 47. pantā paredzētās tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību. Vācijas administratīvajās tiesībās esot atzītas vispārējas tiesības uz atbilstošu diskrecionārās varas īstenošanu, atbildot uz pieteikumu par piekļuvi lietas materiāliem. Piekļuve obligāti esot jāpiešķir, ja tā ir nepieciešama vai pat ātri veicama un potenciāli lietderīga, lai persona varētu aizstāvēt un izmantot savas tiesības.

111 ECB apstrīd šo argumentāciju.

112 Jāatgādina, ka Eiropas Savienība ir tiesiska Savienība, kurā iestāžu rīcības atbilstība tiek pārbaudīta, it īpaši pamatojoties uz LESD un vispārējiem tiesību principiem, jo ar minēto līgumu ir izveidota pilnīga tiesību aizsardzības līdzekļu un procedūru sistēma, kuras mērķis ir uzticēt Tiesai veikt Savienības iestāžu aktu tiesiskuma pārbaudi (skat. spriedumu, 2019. gada 5. novembris, ECB u.c./Trasta Komercbanka u.c., C-663/17 P, C-665/17 P un C-669/17 P, EU:C:2019:923, 54. punkts un tajā minētā judikatūra).

113 Šajā ziņā jāatgādina, ka tiesību, kuras indivīdi gūst no Savienības tiesībām, efektīvas aizsardzības tiesā princips, uz ko ir atsauce LES 19. panta 1. punkta otrajā daļā, ir Savienības tiesību vispārējs princips, kas izriet no dalībvalstu kopīgajām konstitucionālajām tradīcijām. Šis princips ir atzīts 1950. gada 4. novembrī parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. un 13. pantā. Tagad tas ir atzīts Hartas 47. pantā (skat. spriedumu, 2019. gada 5. novembris, ECB u.c./Trasta Komercbanka u.c., C-663/17 P, C-665/17 P un C-669/17 P, EU:C:2019:923, 55. punkts un tajā minētā judikatūra).

114 Šajā lietā apstrīdētais lēmums ir Savienības iestādes akts, kas ir pakļauts Savienības tiesas kontrolei, līdz ar to jebkādai atsaucei uz Vācijas tiesībām nav nozīmes, jo šīs tiesības šajā lietā nav piemērojamas.

115 Turklāt saistībā ar šo pamatu izteiktie apgalvojumi būtībā attiecas uz ECB veiktās VUM pamatregulas 32. panta piemērošanas pamatotību un jau tika noraidīti otrā pamata analīzē.

116 Tātad astotais pamats ir jānoraida.

*Par pirmo pamatu*

117 Ar pirmo pamatu prasītāja būtībā apgalvo, ka ECB prasītājas piekļuves pieteikums bija jāizskata, pamatojoties uz vispārējiem principiem, kuri attiecas uz piekļuvi dokumentiem. Prasītāja apgalvo, ka ECB nav ņēmusi vērā nedz tās pamattiesības piekļūt dokumentiem, kas aizsargātas LESD 15. panta 3. punktā, Hartas 42. pantā, Regulas Nr. 1049/2001 2. pantā un Lēmuma 2004/258 2. panta 1. punktā, nedz to, ka piekļuves pieteikums nevar tikt noraidīts, piemērojot īpašus noteikumus, ja piekļuve būtu jāpiešķir saskaņā ar citām tiesību normām.

118 Tādējādi prasītāja apgalvo, ka prudenciālās uzraudzības procedūras esamībai nav nozīmes, jo prasītājai piekļuve katrā ziņā bija jāpiešķir, pamatojoties uz plašas sabiedrības tiesībām piekļūt dokumentiem neatkarīgi no jebkādas uzraudzības procedūras pastāvēšanas, un šis aspekts bija jāņem vērā.

119 ECB apstrīd šo argumentāciju, atsaucoties uz judikatūru, kurā konstatētas atšķirības starp vispārējo sistēmu par piekļuvi dokumentiem, kuras mērķis ir nodrošināt pārredzamību, un iespēju piekļūt notiekoša administratīvā procesa lietas materiāliem, kas vērsta uz to, lai nodrošinātu tiesību uz aizstāvību ievērošanu atbilstošā procedūrā.

120 ECB uzskata, ka prasītāja savu piekļuves pieteikumu esot balstījusi uz VUM pamatregulas 32. pantu, jo tā ir izmantojusi formulējumu "piekļuve lietas materiāliem". Šajā ziņā prasītājas pieteikums tātad nevar tikt izskatīts no vispārējās piekļuves dokumentiem sistēmas viedokļa.

121 Iesākumā jāprecizē, ka prasītājas apgalvojumam par Regulas Nr. 1049/2001 pārkāpumu nav nozīmes, jo kārtība, kas piemērojama sabiedrības pieteikumiem saistībā ar piekļuvi ECB dokumentiem, ir noteikta Lēmumā 2004/258, kura noteikumi turklāt ir analoģiski Regulas Nr. 1049/2001 noteikumiem. Turklāt prasītāja neizvirza nevienu konkrētu apgalvojumu par iespējamo Regulas Nr. 1049/2001 pārkāpumu.

122 Vispirms jāatgādina, ka tiesības iepazīties ar administratīvās lietas materiāliem administratīvajā procesā un tiesības piekļūt iestāžu dokumentiem ir juridiski atšķirīgas, bet tās tomēr rada funkcionāli līdzvērtīgas situācijas. Neatkarīgi no juridiskā pamata, balstoties uz kuru tā tiek piešķirta, piekļuve lietas materiāliem ļauj ieinteresētajām personām iepazīties ar apsvērumiem un dokumentiem, ko iestādei iesnieguši attiecīgie lietas dalībnieki un trešās personas (šajā nozīmē un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2012. gada 28. jūnijs, Komisija/*Éditions Odile Jacob*, C-404/10 P, EU:C:2012:393, 120. punkts).

123 Piekļuve lietas materiāliem šajā jomā ir vērsta uz mērķiem, kas atšķiras no vispārējās piekļuves sistēmas mērķiem, jo tie ir vērsti uz to, lai nodrošinātu attiecīgajiem lietas dalībniekiem piešķirto tiesību uz aizstāvību ievērošanu un sūdzības rūpīgu izskatīšanu, vienlaikus nodrošinot dienesta noslēpuma ievērošanu administratīvajos procesos, nevis uz to, lai maksimāli atvieglotu tiesību piekļūt dokumentiem izmantošanu, kā arī sekmētu labu administratīvo praksi, nodrošinot, ka publisko iestāžu lēmumu pieņemšanas procesa un iestāžu lēmumu pamatā esošās informācijas visplašāko iespējamo pārredzamību (šajā nozīmē un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2014. gada 27. februāris, Komisija/*EnBW*, C-365/12 P, EU:C:2014:112, 83. punkts).

124 Tādējādi ar grozītā Lēmuma 2004/258 2. panta 1. punktu ikvienam Savienības pilsonim un ikvienai fiziskai personai, kas pastāvīgi uzturas kādā dalībvalstī, vai juridiskai personai, kuras juridiskā adrese ir kādā dalībvalstī, tiek piešķirtas tiesības piekļūt ECB dokumentiem, ievērojot

minētajā lēmumā paredzētos nosacījumus un ierobežojumus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 29. novembris, *Thesing* un *Bloomberg Finance*/ECB, T-590/10, nav publicēts, EU:T:2012:635, 40. punkts).

125 Saskaņā ar Lēmuma 2004/258 6. panta 1. punktu pieteikuma iesniedzējam nav jāpamato savs pieteikums un tātad tam nav jāpierāda nekāda interese piekļūt pieprasītajiem dokumentiem. No tā izriet, ka piekļuves pieteikums, kas ietilpst Lēmuma 2004/258 piemērošanas jomā un ko iesniegusi persona, kura atsaucas uz noteiktiem īpašiem apstākļiem, kas to atšķir no visiem citiem Savienības pilsoņiem, tomēr ir jāizskata tāpat kā pieprasījums no jebkuras citas personas (spriedums, 2021. gada 6. oktobris, *OCU*/Padome, T-15/18, nav publicēts, EU:T:2021:661, 105. punkts).

126 Šajā lietā ar piekļuves pieteikumu prasītāja lūdza piekļuvi "lietas materiāliem", kas uz to attiecas, nenorādot nekādu juridisko pamatu, uz ko būtu balstīts tās pieteikums.

127 Nav strīda par to, ka nevienā Lēmuma 2004/258 tiesību normā piekļuves pieteikuma iesniedzējam nav noteikts pienākums norādīt sava pieteikuma juridisko pamatu. Apstāklis, ka nepastāv pienākums pieteikumā par piekļuvi dokumentiem skaidri norādīt uz Regulu Nr. 1049/2001 vai Lēmumu 2004/258, turklāt atbilst šo tiesību aktu mērķim nodrošināt iespējami plašāku piekļuvi dokumentiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 13. janvāris, *Dragnea*/Komisija, C-351/20 P, EU:C:2022:8, 71. punkts).

128 Faktam, ka pieteikuma iesniedzējs piekļuves pieteikumā ir prasījis piekļuvi savas lietas materiāliem, šajā kontekstā nav nozīmes (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 13. janvāris, *Dragnea*/Komisija, C-351/20 P, EU:C:2022:8, 74. punkts).

129 Tātad, pat ja prasītāja savā pieteikumā patiešām ir izmantojusi apzīmējumu "lietas materiāli", ECB nevarēja secināt, ka piekļuves pieteikums bija pamatots tikai ar VUM pamatregulas 32. pantu.

130 Turklāt no judikatūras izriet – tas, ka piekļuves pieteikums skar ECB "lietas materiālus", kuri attiecas uz kredītiestādi, proti, jomu, ko reglamentē VUM regula un VUM pamatregula, neizslēdz to, ka šis pieteikums jau sākotnēji būtu pamatots ar vispārējiem noteikumiem, kuri reglamentē piekļuvi dokumentiem, jo ir skaidrs, ka šie noteikumi var būt juridiskais pamats pieteikumam par piekļuvi dokumentiem, kas ietilpst citā Savienības tiesību aktā reglamentētā administratīvā procedūrā (šajā nozīmē un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2022. gada 13. janvāris, *Dragnea* /Grieķija, C-351/20 P, EU:C:2022:8, 75. punkts).

131 Šajā lietā, tā kā piekļuves pieteikuma iesniegšanas brīdī attiecībā uz prasītāju nenorisinās nekāda uzraudzības procedūra un tātad nav nekādu "lietas materiālu" VUM pamatregulas 32. panta izpratnē, minētais pieteikums būtu jāizskata, pamatojoties uz vispārīgajiem noteikumiem, it īpaši uz Lēmumu 2004/258, kā pieteikums par piekļuvi dokumentiem, kuri atteicas uz prasītāju.

132 ECB arī izvirza argumentus, ar kuriem tiek apgalvots, ka piekļuves pieteikums katrā ziņā neatbilda prasībām, kas piemērojamas pieteikumam par piekļuvi dokumentiem. Šajā ziņā piekļuves pieteikums esot bijis ļoti vispārīgs un tajā pat neesot norādīti konkrētie dokumenti, uz kuriem attiecas tā saturs. Turklāt esot acīmredzams, ka piekļuves pieteikums neatbilstot pat viselementārākajiem Lēmuma 2004/258 6. panta 1. punktā paredzētajiem nosacījumiem.

133 Šajā lietā, tā kā ECB nav izvērtējusi piekļuves pieteikumu saskaņā ar Lēmumu 2004/258, tā nevar pamatoti apgalvot, ka minētais pieteikums bija neprecīzs no šā lēmuma viedokļa.

134 No iepriekš minētā izriet, ka ECB ir pieļāvusi tiesību kļūdu, jo tā nav izvērtējusi prasītājas pieteikumu, pamatojoties uz Lēmumā 2004/258 paredzētajiem noteikumiem par piekļuvi dokumentiem.

135 Ņemot vērā šos apsvērumus, pirmais pamats ir jāapmierina un apstrīdētais lēmums jāatceļ, neizskatot nedz apgalvoto LESD 15. panta 3. punkta un Hartas 42. panta pārkāpumu, nedz trešā pamata otro daļu, nedz ceturto pamatu.

**Par tiesāšanās izdevumiem**

136 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs. Tā kā ECB spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar prasītājas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu,

VISPĀRĒJĀ TIESA (pirmā palāta paplašinātā sastāvā)

nospriež:

**1) Atcelt Eiropas Centrālās bankas (ECB) 2019. gada 26. novembra lēmumu, ar ko tā ir noraidījusi *Satabank plc* pieteikumu par piekļuvi lietas materiāliem, kuri uz to attiecas.**

**2) ECB atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**

Kanninen Jaeger Półtorak

Porchia Stancu

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2023. gada 22. martā.

[Paraksti]